

»Καὶ τὸ τῆς Ἑλλάδος νόμισμα δὲν εἶναι πρωτοφανές, διότι ἀναφέρεται ἐν τῇ νομισματικῇ χάρτα τῆς Γεωγραφίας τοῦ Ἱατροφιλοσόφου Διονυσίου Πύρρου, ὅθεν βεβαίως καὶ ὁ τῶν Θεσσαλικῶν συγγραφεὺς τὸ παρέλαβε. Τὸ νόμισμα δὲ τοῦτο, ἂν δὲν μνημονεύεται ὑπὸ τοῦ Eckhel, τοῦ Mionnet καὶ ἄλλων νομισματολόγων, δὲν πρέπει ν' ἀποδοθῇ εἰς ἄγνωστον, διότι τὸ τῆς Ἑλλάδος τοῦτο νόμισμα οὐδὲν ἄλλο εἶναι, εἰμὴ ἀργυροῦν τι τῆς Χαλκιδόνης φέρον τὴν ἐπιγραφὴν ΚΑΛ, κακῶς ἀναγνωσθεῖσαν ΕΛΛ.

»Ὡς πρὸς τὰ Ἑπειρωτικὰ δὲ νομίσματα, περιγράφων ὁ συγγραφεὺς ἐλάχιστον ἀριθμὸν, ὡς ὀρθῶς παρατηρεῖ καὶ ἡ ἐπιτροπὴ, ἐνῶ πλεῖστα ὅσα ἀναφέρονται οὐ μόνον ὑπὸ τοῦ Eckhel καὶ τοῦ Mionnet, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ ἄλλων μεταγενεστέρων συγγραφέων, ἀποδείκνυται ὅπως ἀδαὴς τῆς νομισματικῆς. Σπουδαιότατα ἀληθῶς ἔθελον εἶσθαι τὰ μνημονευμένα τέσσαρα βυζαντινὰ τῆς Ἑπίρου νομίσματα, διότι ἐν μόνον ἐγὼ γνωρίζω, Μιχαὴλ Α' τοῦ δεσπότη τοῦ τῆς Ἑπίρου, δημοσιευθὲν ἐν τῇ Πανδώρα (φυλλάδιον 402) καὶ συμπεριληφθὲν μετὰ τινος μολυβδοβούλλου τοῦ αὐτοῦ δεσπότη ἐν τῷ ὑπὸ τοῦ Κ. Σάθα ἐσχάτως δημοσιευθέντι Ἀνεκδότῳ Χρονικῷ Γαλαξειδίου. Διὸ ἡ ἐπιτροπὴ ὤφειλε ν' ἀναφέρῃ τὴν περιγραφὴν τῶν περὶ ὧν ὁ λόγος ἀνεκδότων ἐν τῇ ἐκθέσει, ὅπως κρίνωσιν οἱ εἰδότες ἐὰν ἀληθῶς δύνανται ταῦτα ν' ἀνήκωσιν εἰς τοὺς δεσπότες τῆς Ἑπίρου. Πρωτοφανές τῶντι εἶναι τὸ τοῦ Μιχαήλ Κληματᾶ σοφοῦ βασιλέως Ῥωμαίων ἀλλ' ἐλλειπούσης περιγραφῆς καὶ ἀπεικονίσματος τοῦ νομίσματος καὶ ἀγνωστομένου τοῦ τε μετάλλου καὶ τοῦ μεγέθους, οὐδὲν κῶρος δύναται νὰ ἔχῃ ἐν τῇ ἐπιστήμῃ ἡ εἰδησις αὕτη.

*Εἰδῶσθε.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 1 Ἀυγούστου 1866.

Π. ΛΑΜΠΡΟΣ.

Καὶ ταῦτα μὲν, εἰ καὶ ἄξια λόγου καὶ διορθώσεως, παρέργου δίκην· οὐδεὶς δὲ πλέον ἡμῶν σκιρτᾷ, οὐδ' αἰσθάνεται ἀναπτέρουμένον τὸ φρόνημα βλέπων ὅτι ἡ Κωνσταντινούπολις ἀμιλλᾶται κατὰ τὸν ὑπὲρ τῆς παιδείας ζῆλον πρὸς τὰς Ἀθήνας, καὶ οὐδεὶς πλέον ἡμῶν εὐχεται ἵνα ἴδῃ καὶ αὖθις αὐτὴν πρωταγωνιστοῦσαν ἐν Ἀνατολῇ κατὰ τὸν πολιτισμὸν, ὡς καὶ μέχρι τοῦ 1821 ἔτους.

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ.

ΑΠΡΙΛΙΟΥ 43, 1866.

Αἱ δημαρχισαί ἐγένοντο ἄνευ ταρχῶν, πλὴν ἐλαχίστων τινῶν ἐξαιρέσεων, καὶ ἄνευ ἐπαμβάσεως τῆς ἐξουσίας. Ἐννέα μόνον δήμων αἱ ἐκλογαὶ ἀνε-

βλήθησαν ὅπως ἐπαναληφθῶσιν εἰρηνικώτερον. Ἐὰν δὲ καὶ οἱ νέοι ἄρχοντες τῶν δήμων ἐξελέχθησαν μετὰ τῆς αὐτῆς φρονήσεως μεθ' ἧς διεξήχθησαν καὶ αἱ ἐκλογαί, ὁμολογοῦμεν ὅτι τῆς καθολικῆς ψηφοφορίας τὰ ἐγκρίνια ἐτελέσθησαν ὑπὸ αἰσίους οἰωνούς. Παρατηρήθη μόνον ὅτι οἱ ἐκλεγθέντες εἰσὶν ἐκ τῶν ἀντιπάλων τῶν βουλευτῶν. Δὲν εἶναι, ὅμως ἀληθές τὸ ῥηθὲν ὑπὸ τινῶν ἐφημερίδων ὅτι αἰετοτε ἐπίεσεν ἡ ἐξουσία τὸ φρόνημα τῶν ἐκλογέων· διότι κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ δημοτικοῦ νόμου οὐδὲ κατὰ διάνοιαν παρεβίασεν αὐτούς.

Σημειωτέον ὅτι οἱ δήμοι τοῦ Κράτους εἰσὶ 351, ἥτοι 12 α', 253 β' καὶ 86 γ' τάξεως.

Δήμαρχος Ἀθηνῶν ἐξελέχθη ὁ καὶ ἄλλοτε χρηματίσας, καὶ τὴν 11 Ὀκτωβρίου 1863 ἀνόμως ἀποβληθεὶς ὑπὸ τῆς ὑπὲρ τοῦ νόμου γενομένης ἐπαναστάσεως, Γ. Σκοῦφος. Ὁ Κ. Σκοῦφος ἐδίδε τότε καὶ ἀγαθὴν προαίρεσιν καὶ δραστηριότητα οὐ τὴν τυχοῦσαν ὑπὲρ τῶν δημοτικῶν· αὐτοῦ δὲ δημαρχοῦντος ἐγένοντο πολλὰ καλὰ ἐν Ἀθήναις. Εἶχεν ὅμως περὶ αὐτὸν καὶ Συμβούλιον ἐξ ἀνδρῶν νοσηρόνων, ἀπηλλαγμένων παθῶν καὶ ἐνθέρμων ζηλωτῶν τῆς βελτιώσεως τῶν δήμου.

Ἡ εὐεργάτις τοῦ ἔθνους Ἑλένη Τσιότα ἀπέθανε πλήθους ἡμερῶν.

ΚΡΗΤΙΚΑ ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΛΣΜΑΤΑ.

(Ἰδε φυλλάδ. 385 σελ. 32.)

Β'.

Ἡ ἀπελπισία.

Πλὴν τὴ στήθεος θὲ ν' ἀνοίξω, τὴν καρδίά μου νὰ τραβίξω,
δοῶ ε' τῇ μέτῃ θὰ τῇ σκίσω, κ' εἰς τὸ φῶς μου θὰ τὴ δείξω.
Σὰ δεῖ μέσα ε' τὴν καρδίᾳ, ὅλην του τὴν ὡμορφίαν,
ἀπαράλλακτα γραμμένη, τεχνικὰ ζωγραφισμένη.
Θὰ ἴδῃ μὲ ἀπορία, τὴν καυμένη μου καρδίαν,
τοῦ προσώπου του τὸ ἴσο, χωρὶς νὰ τὴ ζωγραφίσω.
Νὰ θαμάσῃ πῶς ὁ ἔρωρ, ε' ἕνα τέτοιο λεπτὸ μέρος,
ἀπλοχώρησε καὶ μπῆκε, καὶ ζωγράφισε καὶ βγήκε.
Καὶ τὸ φῶς μου ἀπείτις φτάσῃ, τὴ μορφή του νὰ κοττάσῃ,
ε' τὴν καρδίᾳ ζωγραφισμένην, τότες πλέον τὸ λογιάζει.
Καὶ γνωρίζει ὅτι μόνον, εἰς ἐκεῖνον ἔχω πόνη,
φανερῶναι παρρησία, τί θὰ πεῖ πιστὴ φίλια.
Ἡ σκισμένη μου καρδίαν, παύει κάθ' ἀνησυχία.

Γ'.

Τὸ ἀποτέλεσμα.

Ἐναν καιρὸ καὶ μιὰ φορὰ, ἦτο ε' τὴ Κρήτη δυὸ πουλιὰ,
μιὰ κέρη κ' ἕνας νέος, πολλὰ χαριτωμένους.
Μ' ἀγαπηθήκανε πολλὰ, αὐτὰ τὰ δυὸ τὰ πουλιὰ,
χωστ' ἦτον ἡ ἀγάπη, ὅσον καιρὸν ἐκράτει.
Βάνει κι' ὁ ἔρωντας ἀρχή, νὰ καὶ καὶδῇ κάθε ταχὺ,
πῶς εἶναι ξεπεσμένους, π' ἀγάπης ὁ καυμένος.
Μ' ἀπηλαγοῦνται τὰ πουλιὰ, μὲ σιγανότατη λαλιά,
ἔρποντα τί μᾶς κάνεις; σὲ φέδο μᾶς ἐδάνεις.